

Pensionsordningen af 1938.

For at sikre Privatseminariernes Forstandere og Lærerpersonele bedre Pensionsmuligheder end tidligere, hvor en Finanslovbevilling var den eneste Pensionsform for aagaede Privatseminariefolk, blev Seminariernes Personaler i 1938 Medlemmer af Pensionskassen af 1925 for de private Eksamensskoler. Seminarierne blev herved pligtige til at indbetale et Indskud til Kassen af samme Størrelse som de enkelte Læreres Bidrag, 5 pCt. af Lønnen.

I Erkendelse af, at der herved var lagt en ny Byrde paa Privatseminarierne, indførtes samtidig i Loven den Ændring, at Tilskuddet til Forstanderlønnen, der tidligere var Halvdelen, nu blev forhøjet til $\frac{2}{3}$, men denne Sjettedel af Forstanderlønnen var ikke i Stand til at dække den forvoldte Merudgift.

Krigsaarene.

Naar Privatseminarierne ikke desto mindre er kommet igennem Krigsaarene, skyldes det flere Aarsager;

For det første har Indtægterne fra Eleverne været større end normalt. Vi har i adskillige Aar haft Dispensation for Bestemmelsen om kun at maatte optage 28 Elever i 1 Klasse, da den forventede Overproduktion af Lærere har vist sig at blive afløst af en meget alvorlig Lærermangel, og indtil sidste Aar har der meldt sig Elever nok til at fylde Klasserne. Desuden har Seminarierne paa Grund af Pengerigeligheden i Befolkningen kunnet gennemføre en højst nødvendig Forhøjelse af Undervisningspengene, men den aftagende Tilgang i 1946 opmuntrer ikke til yderligere Forhøjelse, og den Finanspolitik, der søges gennemført i Landet, kræver snarere en Nedsættelse af Læseudgifterne i Fremtiden.

For det andet har Seminarierne arbejdet med skrabede Budgetter i Krigstiden. 1) har Byggeri været standset. 2) har normale Reparationer ikke kunnet gennemføres paa Grund af Materiale-mangel og daarlige Erstatningsvarer. 3) har Seminarierne levet med Risiko for Bombning eller Schalburgtage eller med den nærliggende Mulighed for at blive rekvireret af Tyskerne til Militær eller Flygtninge, hvorfor man ikke har ønsket at gøre Bygningerne mere fristende end højst nødvendigt. 4) har Anskaffelser til Samlinger og Biblioteker været stærkt forsømte dels paa Grund af Umuligheden af at købe adskillige Ting af udenlandsk Oprindelse (Videnskabelige Bøger, Mikroskoper, Filmsapparater, Fysikmateriel), dels fordi der simpelthen ikke har været Penge hertil, naar de absolut nødvendige Udgifter (Forrentning, Rengøring, Brændsel, Lys m. m.) har været betalt.

Stillingen i Dag.

Den Lærerlønningsslov, der i Sommer blev vedtaget, har betydet en meget stor Lønstigning for Statens Forstandere og Seminarielærere, og det er ubetinget nødvendigt for Privatseminarierne at yde samme Lønning til deres Lærere, dersom de vil beholde det nuværende Personale og i Fremtiden være i Stand til at skaffe kvalificeret Arbejds-kraft. Under den herskende Lærermangel er der stor Risiko for, at Privatseminariernes Lærere vil søge til andre bedre lønede og bedre sikrede Stillinger.

Lønningsloven betyder altsaa, at det er aldeles nødvendigt for os at faa dækket Merudgiften ved at følge med i den almindelige Lønstigning, men selvom vi faar Dækning for denne, bestaar de før nævnte Vanskeligheder stadig. Vi ser os derfor nødsaget til at ansøge om, at man ved Udarbejdelsen af en Tilskudslov vil tage hele vor økonomiske Situation op til Behandling og Forbedring, idet vi, selv om denne Stigning i Lærerlønnen ikke var kommet, alligevel havde været nødsaget til at anmode om en Forbedring.

Ved en Analyse af vore Indtægtsmuligheder og vore Udgifter vil det vise sig, at det tidligere Grundlag for Beregning af Tilskuddet som Følge af den vældige Stigning af saavel Lønningerne som Priserne i det hele taget er helt forrykket. Vi tillader os at henvise til, at Lærerlønnen, der omkring 1930 var ca. 37 000 Kr. aarligt pr. Seminarium, for Tiden er 95—105 000 Kr., hvilket vil sige, at mens et Seminarium dengang — eftersom Staten dækkede $\frac{2}{3}$ af Lønningsudgifterne — skulde bære 12—13 000 Kr. selv, er Byrden nu ca. 32—35 000 Kr., altsaa langt over det dobbelte.

Endnu værre stiller det sig med Driftsudgifterne. I 1928—29 var Gennemsnittet af Statsseminariernes Driftsudgifter 10 500 Kr., hvorfor Privatseminarierne fik Halvdelen, 5 250 Kr., og altsaa selv maatte bære Resten. I 1945—46 var det tilsvarende Tal for Stats-